

Наш славуты зямляк

Міхась Ціханавіч Лынькоў нарадзіўся 30 лістапада 1899 года ў беднай сялянскай сям'і ў в. Зазыбы Віцебскага павета (цяпер Крынкаўскі сельсавет). Бацька яго, Ціхан Васільевіч, зразумеўшы, што трымацца за невялікі надзел у роднай вёсцы — справа зусім безнадзейная: сям'я прыбаўлялася, а пракарміцца становілася ўсё цяжэй, вырашыў шукаць пабочных крыніц існавання. Так сям'я Лыньковых апынулася пад Рагачовам, дзе Ціхану Васільевічу пашчаслівіла атрымаць пасаду абходчыка пуцей. Тут, у чыгуначнай будцы № 230, прайшло маленства і юнацтва будучага пісьменніка.

У 1913 годзе Міхась Лынькоў паспяхова вытрымаў уступныя экзамены ў Рагачоўскую настаўніцкую семінарыю. Пасля заканчэння яе настаўнічаў на Гомельшчыне, а ў 1919 годзе па прафсаюзнай мабілізацыі

быў накіраван у Чырвоную Армію. Ваенная служба ў адказны і небяспечны час грамадзянскай вайны загартавала маладога вясковага настаўніка, акрыліла ўзвышанымі ідэаламі і зрабіла самаадданым абаронцам заваёў Вялікага Кастрычніка.

Пераломным для Міхася Ціханавіча стаў 1925 год, калі яго накіравалі на журналісцкую работу. У 1926 годзе М. Ц. Лынькоў быў прынят у рады Камуністычнай партыі. У той жа час у друку з'явіліся яго першыя апавяданні «Гой», «Над Бугам», «Чыгуначныя песні», «Андрэй Лятун», якія прынеслі аўтару сапраўднае прызнанне. Імя Лынькова як мастака слова набыло шырокую вядомасць.

У 1930 годзе Міхась Лынькоў пераехаў у Мінск і адразу ж апынуўся ў самай гушчцы літаратурнага, навуковага і грамадскага жыцця рэспублікі. Значны час (1933—1941 гг.) ён

быў рэдактарам «Полымя рэвалюцыі» (цяпер часопіс «Полымя»), а з 1938 па 1948 год узначальваў Саюз пісьменнікаў БССР:

Высока ацэньваючы творчасць М. Лынькова 20-х і 30-х гадоў, варта сказаць, што росквіт яе прыпадае на ваенныя і пасляваенныя гады. Магутнай вяршыняй у беларускай прозе стаў яго раман «Векапомныя дні». Пасля вайны Міхась Ціханавіч працаваў галоўным чынам у Інстытуце літаратуры Акадэміі навук БССР.

Народ, Радзіма, Камуністычная партыя, савецкая рэчаіснасць вельмі многае далі М. Ц. Лынькову, клапаціліва выпеставалі яго талент пісьменніка, вучонага, грамадскага і дзяржаўнага дзеяча. І ён не застаўся ў даўгу: шчодро аддаваў усё людзям, шчыра служыў услаўленню і паэтызацыі вялікай справы камуністычнага будаўніцтва,

гераічных дзеянняў савецкіх людзей у ратным змаганні з ворагамі і ў мірнай стваральнай працы.

Міхась Ціханавіч Лынькоў памёр 18 верасня 1975 года, пакінуўшы нам багатую і неўміручую спадчыну.

П. ВІКТАРАУ.